

За нау-
КОВІ КАДРИ,
№13
1985

п-972869

З Новим роком, товариш!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

НАУКОВА БЕЛОГРАДА



ЗА НАУКОВІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА.

Видається з 1933 р № 1 (1574). 1 СІЧНЯ 1985 РОКУ. Виходить щотижня. Ціна 2 коп.

ЛЕТЕЛ, ЛЕТЕЛ
ПРЕКРАСНИЙ СНІГ,
СТРУИЛСЯ
БЕЗ ОТДОХНОВЕНЬЯ
И ОСТАВАЛСЯ
В НАС НАВЕК
КАК МУЗЫКА
И ВДОХНОВЕНЬЕ...
Д. САМОИЛОВ.



ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ!

Відходить в історію 1984 рік — четвертий рік одинадцятій п'ятирічці. Радянські люди, тісно згуртовані навколо ленінського Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, самовіддано працюють над виконанням грандіозних планів п'ятирічці, втілюючи в життя історичні рішення XXVI з'їзду КПРС та наступних пленумів ЦК КПРС, зміцнюючи могутність та обороноздатність Країни Рад.

Як і весь радянський народ, багатотисячний колектив Одеського ордена Трудового Червоного Прапора державного університету ім. І. І. Мечникова добився в минулому році певних успіхів в справі підготовки кадрів молодих спеціалістів для народного господарства нашої країни в науково-дослідній роботі.

Новий 1985 рік — рік завершення одинадцятій п'ятирічці, рік святкування 40-річчя Великої Перемоги в Великій Вітчизняній війні, рік підготовки до XXVII з'їзду КПРС — ми зустрічаємо в складній міжнародній обстановці

— з вини американського імперіалізму. Комуністична партія і радянська держава разом з братніми соціалістичними країнами роблять все для того, щоб зберегти мир, запобігти ядерній катастрофі.

Натхненним навчанням, самовідданою працею, новими досягненнями в науковій роботі будемо кріпити справу миру, віддамо всі свої сили зміцненню економічної і оборонної могутності нашої Батьківщини.

Від усього серця бажаємо професорсько-викладацькому складу, студентам, науковим та інженерно-технічним працівникам міцного здоров'я, великого щастя, нових творчих успіхів в справі підготовки і виховання висококваліфікованих спеціалістів, в розвитку науки, в оволодінні знаннями.

З Новим роком, дорогі товариші!

ПАРТКОМ, РЕКТОРАТ,
ПРОФКОМИ, КОМІТЕТ ЛКСМУ ОДУ.

За ударну працю на народногосподарських будовах, проявлені при цьому трудолюбство, наполегливість та майстерність, за успіхи в навчанні, науковій творчості, суспільно-політичній діяльності та перевиконання соціалістичних зобов'язань наказом ректора в переддень Нового року нагороджені грошовою премією в розмірі місячної стипендії активісти трудового семестру (по факультетам):

Юридичний: І. Петрішина, Т.

ТАК ТРИМАТИ!

Вербовчук, Н. Келіна, В. Товбійчук.

Механіко-математичний: О. Лосіна, В. Антипенко, І. Шапкина.

Історичний: Л. Микитась.
Германо-романської філології: В. Ніколова, Н. Глушко.

Філологічний: І. Марущенко.

За успіхи, досягнуті в виробничій та політико-масовій ро-

боті серед місцевого населення, а також виконання соціалістичних зобов'язань оголошена подяка великій групі студентів різних факультетів.

Висловлюємо впевненість, що і в наступному учбовому році учасники літнього трудового семестру вплинуть нові славні сторінки в літопис добрих справ нашого університету.

Ми від душі поздоровляємо нагороджених і зичимо їм щастя і нових успіхів в навчанні і праці.

Як і по всій країні, в нашому університеті йде підготовка до виборів до Верховної Ради УРСР та місцевих Рад. Нещодавно відбулася зустріч-семинар з агітаторами.

НА ЗНІМКУ: під час зустрічі-семинару завідувача клубом виборців Н. Усенко дає вказівки старшим агітаторам аспірантці філологічного факультету Н. Хрустик, асистенту юридичного факультету В. Міхальову та інженеру біофаку І. Тимофєєву.

Фото І. МОСКАЛЕНКА.



НАВСТРЕЧУ ВИБОРАМ

НАШ КАЛЕНДАР

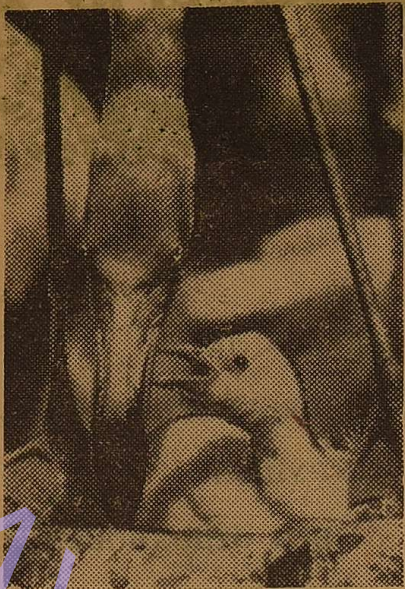
25 ГРУДНЯ МИНУЛО 67 РОКІВ З ДНЯ ПРОГОЛОШЕННЯ НА УКРАЇНІ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ.

1 СІЧНЯ 1959 РОКУ ПЕРЕМОГЛА КУВІНСЬКА РЕВОЛЮЦІЯ. ЦЕЙ ДЕНЬ УВІЙШОВ В ІСТОРІЮ КУВІНСЬКОГО НАРОДУ ІН ДЕНЬ ВИЗВОЛЕННЯ КУВІ.

1 СІЧНЯ ВИПОВНЮЄТЬСЯ 20 РОКІВ (1965) З ДНЯ УТВОРЕННЯ НАРОДНО-ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПАРТІЇ АФГАНІСТАНУ.

МИ ГАРЯЧЕ ПОЗДОРОВЛЯЄМО НАШИХ КУВІНСЬКИХ І АФГАНСЬКИХ ДРУЗІВ, ЩО НАВЧАЮТЬСЯ В УНІВЕРСИТЕТІ, З ЦИМИ ЗНАМЕННИМИ ПОДІЯМИ.





Першокурсник

В зв'язку з прем'єрою рубрики «Першокурсник» наш кореспондент звернувся до секретаря комітету ЛКСМУ університету Ігоря Банделюка з проханням сказати декілька слів з цієї нагоди.

— Все, що нове — все радує. Особливо приємно, що ваша сторінка виходить в переддень Нового року. А для першокурсників це подвійна радість, бо вона з'являється на світ за декілька днів до першої в їх житті сесії.

Отже, про першокурсників. Гадаю, що вони вже трохи пізнали смак свого студентського існування. Проте наступна сесія дозволить їм відчувати всю різницю між вступними екзаменами і екзаменами зимової сесії.

— Пробачте, Ігоре, ви не заликаєте наших читачів! В вашому голосі відчувається інтонація, яку можна тлумачити

НІ ПУХУ НІ ПЕРА!

подвійно: мовляв, подивимося, що це за пташенята.

— Трохи гумору не завдати. Проте мушу зовсім серйозно сказати, що нинішні першокурсники радують нас своїм активним ставленням до життя, своєю допитливістю, своєю жадобою до знань.

Досить нагадати про участь першокурсників в щойно закінченому огляді художньої самодіяльності, в якому серед новачків виявились неабиякі таланти. Мені особливо впадоли перший курс юридичного факультету. Там чудові хлопці, які через рік будуть надійною основою наших

студентських будівельних загонів.

— Ігоре, щоб ви хотіли побажати першокурсникам особливого!

— Більш настирного втручання в справи, які стосуються їх навчання та майбутньої професії. Головне — не бути байдужим до всього, що відбувається в університеті. І пам'ятати, що майбутнє кожного спеціаліста закладається на першому курсі. Треба серйозно опанувати наукою, йти з нею в руку, а не тилпатися десь поруч.

Мені не хотілося б уподібнюватися докучливому раднику, але по-товарищескому хотіло би застерігти першокурсників від занайства. Справжня людина повинна бути самокритичною.

— Ну і на закінчення...

— А закінчу хай традиційним, проте приємним: «Всім — ні пуху ні пера!».

НЕ ГАЯТИ ЧАСУ

21 грудня в навчальному корпусі на Пролетарському бульварі відбулась чергова зустріч керівництва університету зі студентами, що мешкають в гуртожитках. Розповідаючи про майбутнє університету і молоді наукову зміну, ректор університету професор В. В. Сердюк в числі інших науковців назвав ім'я Олександра Стоколоса, який в 24 роки успішно захистив дисертацію з математики.

Наш кореспондент зустрівся з Олександром.

— Сашко, як саме ви прийшли в науку?

— Відверто кажучи, коли вступив до університету на механіко-математичний факультет, я зовсім не гадав, що все закінчиться саме так. На моє щастя, в науковому студентському гуртку я потрапив до доцента Веніаміна Григоровича Кротова. Він з перших же кроків примусив мене серйозно займатися математикою.

Далі була аспірантура. Олександра по-справжньому захопила теорема Ферма відносно того, що похідна інтеграла рівняється функції. З'явилась ду-

мка, що ця теорема може бути різним способом узагальнена для функцій багатьох перемінних. І Сашко почав вивчати залежність наслідку диференціювання інтегралів від вибору осей координат. В 1983 році в радянсько-угорському журналі, що виходить англійською мовою, була надрукована його перша наукова стаття.

Час не стояв на місці. Він приймав участь в роботі семінару по теорії функцій, яким керує професор Елеонора Олександрівна Стороженко. Переддипломна практика на V курсі пройшла в Угорщині, в Сегедському університеті, де наставником у Олександра був угорський академік доктор Ласло Лейндлер.

Чималий внесок в становлен-

ня Олександра як молодого вченого зробив, за його словами, доцент мехмату Віктор Іванович Коляда.

— Про наставників, ви, Олександр, говорили з особливого теплотою і вдячністю. А ось ваші товариші і друзі, з якими ви навчалися, чи відіграли вони певну роль в вашому виборі?

— Звичайно, і неабияку, особливо на факультеті. Здається, що на нашому факультеті панує якась особлива атмосфера, яка спонукає до творчості, до сміливих дерзаних. І що особливо радує

— керівництво факультету і його декан Микола Якович Тихоненко особито дуже доброзичливо ставляться до молодих науковців. В таких умовах просто неможливо працювати абияк.

— Сашко, щоб ви побажали нашим першокурсникам?

— Не гаяти часу, цінувати кожную хвилину, дерзати.

ЦЕ БУЛО НІБИ ВЧОРА

Сонячна вереснева неділя... Радісні, але ще зовсім незнайомі обличчя однокурсників. З морського вокзалу катери відходять до Чорноморки. Згадуєш щасливий День першокурсника, що пройшов в спортивно-оздоровчому таборі ОДУ — як незвичайно починалось студентське життя! Нові друзі,

враження, навіть слова. Вже не школа, а університет, де замість класу товариш курс, група, де уроки стали лекціями.

Мабуть, у кожного студента є самий пам'ятний день першого курсу. Для мене це — перше квітня 1984 року — День нашого механіко-математично-

го факультету. Він був самим веселим і пустотливим протягом року, найцікавішим та найзагадковішим.

Може, твій найважливіший день на першому курсі ще попереду, дорогий першокурснику! На шляху до нього будь сумліяним і сміливим. На все добре!

І. КАРАСЬОВА,
студентка
II курсу мехмату.

СЕРДИТИЙ ЛИСТ

Всі кажуть, що я дуже красива, а дехто з хлопців навіть відверто до мене залицяється. Отже, я мушу пильно слідкувати за своєю зовнішністю. Але як! Адже у нас в вестибюлі учбового корпусу на Пролетарському бульварі біля роздягальні немає жодного дзеркала. І всі до цього байдужі. Хіба красива зачіска чи акуратний вигляд людини значать!

ЛАРИСА,
студентка
I курсу РГФ,
англійське відділення.

АЛО, РЕДАКЦІЯ!

Допоможіть, будь ласка. У нас на гуманітарних факультетах ні в приміщенні учбового корпусу, ні поблизу нього немає жодного телефона-автомата. Хотів поздоровити з Новим роком своїх друзів, та, от біда, — нема звідкіль подзвонити. В деканаті телефон для інших потреб та й вести особисту бесіду прилюдно якось незручно. Бувають же й такі телефонні розмови.

То як мені бути!

АНАТОЛІЙ,
студент I курсу
юрфаку.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Дзеркало, телефон-автомат... Гадаємо, що ці речі потрібні не лише закоханим першокурсникам. Але хіба то проблема мати все це в вестибюлі корпусу? Будемо сподіватися, що запитання Лариси і Анатолія дійдуть до тих, хто безпосередньо відповідає за добрий настрій студентів, та й не лише студентів, хіба не так?

ПАМ'ЯТЬ ПРАПОРА І СЕРЦЯ

Студенти I курсу українського відділення філологічного факультету провели вечір-спогад на тему: «Українські села Кортеліси та Андріївка, знищені фашистами. Села, яких спіткала доля білоруської Хатині, чехословацької Лідіце...»

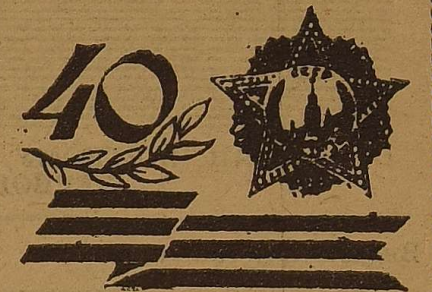
Стиль вечора було визначено як публіцистичний: студенти-борці за мир на землі!

Вечір підготували студенти I курсу українського відділення філологічного факультету під керівництвом старшого викладача кафедри української літератури Лідії Григорівни Холоденко. Готуючись до вечора, ми прочитали книгу Олексія Опанасюка «Копище». В ній розповідається про село Кортеліси на Житомирщині, в якому в роки війни було розстріляно і спалено живцем близько 3 тисяч жителів. Велике враження справила на нас і книга Володимира Яворівського, випускника нашого факультету, «Вічні Кортеліси», яка була удостоєна Державної премії імені Т. Г. Шевченка.

Ще про одне село йшлося на вечорі — про Андріївку Добровеличківського району Кіровоградської області. Нещодавно група наших студентів побувала в цьому селі. Їм довелося відчувати радість зустрічей і шанобливої уваги андріївчан.

Погодьтеся, неможливо було без хвилювання слухати спогади тих, кому пощастило врятуватися, хто вистраждав перемогу і хто сьогодні працює на колгоспних ланах з турботою про нові врожаї.

З натхненням словом до присутніх звернувся доктор філологічних наук, завідувачий кафедрою української лі-



тератури професор Іван Михайлович Дузь.

— Прапор наш червоний і вічний! Серце наше чесне і невмируче! — сказав Іван Михайлович. — Цей вечір — це оживлення того, що було, і що забути неможливо! Пам'ять прапора і серця перейшла до нас від наших батьків, вона повинна перейти до наших дітей, вона повинна бути вічною!

Виступи студентів-першокурсників були обрамлені музичними привітаннями. В гостях у студентів побувала вчителька із Любашівки Клавдія Федорівна Прокопенко, яка виконала сучасні народні пісні про Велику Вітчизняну війну.

Вечір надовго запам'ятається його учасникам, бо він став проявом нерозривної єдності поколінь. У кожному слові виступаючих мовби лунало: «Ми пам'ятаємо і завжди в серці будемо берегти пам'ять про тих, хто віддав своє життя за наше світле майбутнє, за мир на землі».

Лариса ПРОЙДА,
Олена ЗАПОРОЖАН,
Сергій КРИЖАНІВСЬКИЙ,
студенти I курсу
українського відділення
філфаку.

НАШ КОМСОРГ



Добре зарекомендувала себе комсорг першого курсу відділення прикладної математики мехмату Людмила Сведерська. Вона добре вчиться, веде активну громадську роботу. Людмила користується повагою своїх товаришів на факультеті.

Фото І. МОСКАЛЕНКА.



С ВЕРОЙ В БУДУЩЕЕ

ВETERАНЫ ВСПОМИНАЮТ

НОВЫЙ 1985 ГОД МЫ ПО ПРАВУ СВЯЗЫВАЕМ СО ЗНАМЕНАТЕЛЬНЫМИ СОБЫТИЯМИ В ЖИЗНИ НАШЕГО НАРОДА — ЗАВЕРШАЮЩИМ ГОДОМ XI ПЯТИЛЕТКИ, 40-ЛЕТИЕМ ВЕЛИКОЙ ПОБЕДЫ, ПОДГОТОВКОЙ К XXVII СЪЕЗДУ КПСС.

МЫ ВСТРЕЧАЕМ НОВЫЙ ГОД С УВЕРЕННОСТЬЮ В НАШ ЗАВТРАШНИЙ ДЕНЬ. МЫ ПРЕИСПОЛНЕННЫ ОГРОМНОГО ЧУВСТВА БЛАГОДАРНОСТИ К ТЕМ, КТО ОТСТОЯЛ СВОБОДУ НАШЕГО СОЦИАЛИСТИЧЕСКОГО ОТЕЧЕСТВА В КРОВАВЫХ БИТВАХ С ЗАКЛЯТЫМ ФАШИЗМОМ. МЫ ГОРДИМСЯ, ЧТО ЖИВЕМ В СТРАНЕ СОВЕТОВ, КОТОРАЯ РЕШИТЕЛЬНО ВЫСТУПАЕТ ПОБОРНИКОМ МИРА ВО ИМЯ СЧАСТЬЯ И БЛАГОПОЛУЧИЯ ВСЕХ НАРОДОВ НА ЗЕМЛЕ. И МЫ ЗНАЕМ, ЧТО НАШ СВЯЩЕННЫЙ ДОЛГ — ОТЛИЧНО УЧИТЬСЯ, ЧТОБЫ ДОСТОЙНО ПОПОЛНИТЬ БОЕВЫЕ РЯДЫ АКТИВНЫХ СТРОИТЕЛЕЙ КОМУНИЗМА.

Доцент филфака кандидат филологических наук Федор Павлович Смагленко войну закончил помощником начальника штаба минометного полка. От Сталинграда до Будапешта прошел он путь солдата, изведав горечь невосполнимых потерь и радость освобождения советских городов и сел.

На наш вопрос «Где и как вы встретили победный 1945 год?» Федор Павлович ответил:

— Новый год на войне? 1942-й я встретил на Кубани, 1943-й — на Волге, под Сталинградом, 1944-й — на Днепре, а вот 1945-й победный...

Он на мгновение задумался. Можно ли вместить все пережитое в несколько газетных строк!

Помню, в ночь на 1 января 1945 года развернулись ожесточенные бои в районе севернее венгерского города Секешфехервара. Разъяренный противник, понимая свой неизбежный конец, неистово сопротивлялся, пытаясь любой ценой удержать позиции северо-западнее Будапешта. Но войска 3-го Украинского фронта, в составе которых сражался наш минометный полк, нанесли по противнику сокрушительный удар.

Многие из моих друзей-однополчан полегли смертью храбрых на рубеже 1944 и 1945 годов. Но мы все верили, что 45-й год будет годом Победы.

А Победу я встретил в Австрии, южнее города Грац. Вспоминая об этом, думаю, что все ветераны, участники Великой Отечественной войны встречают 1985 год по-особенному ведь это год 40-летия Победы.

В редакцию пришла Гита Чоудхури. Милая молодая женщина, добрая улыбка, восточная манера смущаться. И удивительно чистый русский говор.

— Гита, если вы скажете, что родом из Индии, а не из Одессы, мы вам все равно не поверим.

Озорно сверкнули глаза.

— Большого комплимента перед Новым годом мне и не надо. Но я действительно из Индии, из города Каттак штата Ориса, это в юго-восточной части моей страны.

Краткая справка о Гите Чоудхури: после окончания школы год проучилась в колледже. Интерес матери к жизни Советского Союза и ее активное участие в деятельности местного общества индийско-советской дружбы стали делом жизни и дочери Гиты. Вскоре представился счастливый случай и Гита была приглашена на учебу в Советский Союз. Основы русского языка познавала в Москве. Затем годы учебы в Одесском госуниверситете, а после — в аспирантуре при химическом факультете. Тема ее диссертации — «Иницирующая активность хелатов переходных металлов при полимеризации виниловых мономеров». Научный руководитель

Юрий Анисимов. Малая зачита уже прошла успешно.

— Гита, в преддверии Нового года обычно вспоминают лучшее, что произошло в жизни человека в уходящем году.

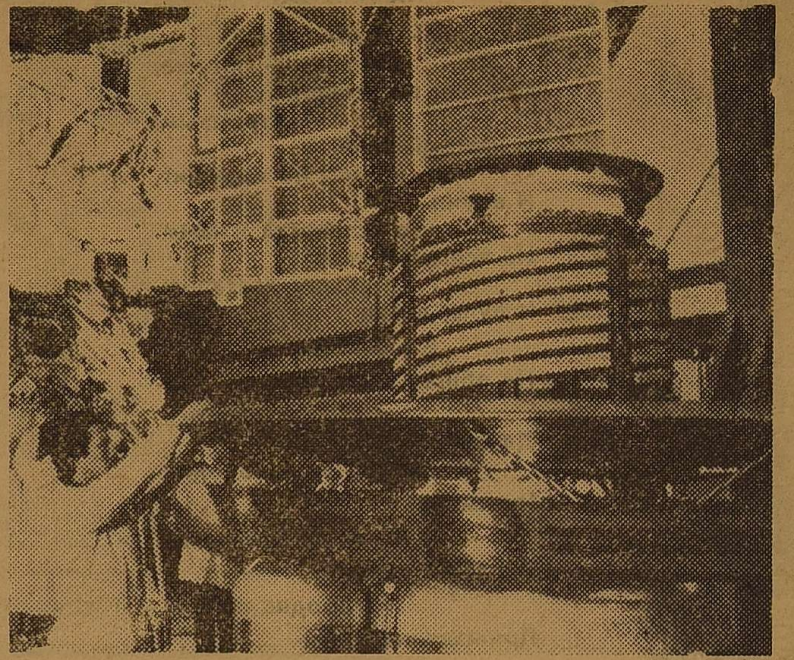
— Да, вы правы. Уходящий год был для меня знаменательным тем, что я окончила аспирантуру, а мой муж Гутам — Одесский политехнический институт.

— Вы нас заинтриговали. Оказывается, Одесса для вас не только научная колыбель, но и город, подаривший счастье.

— Мы познакомились в индийском землячестве в общестии № 3.

— Гита, в январе 1985 года вы защищаетесь и вернетесь на родину. С какими чувствами вы уедете из Одессы?

— Это очень грустный вопрос. Ведь в Советском Союзе я уже 10-й год. И эта страна стала для меня вторым домом.



Продолжается полет двух советских автоматических станций к планете Венера и комете Галлея, которые были запущены по международному проекту «Вега». В разработке проекта вместе с советскими учеными принимали участие специалисты многих стран. На снимке: монтажные работы на космическом аппарате «Вега». Фотохроника ТАСС.

Светлый праздник

30 декабря советский народ всегда радостно отмечает праздник семьи единой. В этот день, как известно, в 1922 году был создан Союз Советских Социалистических Республик.

Для нас, советских студентов, это тоже большой праздник. Мы хорошо знаем, какие права предоставлены нам, молодежи, Советской Конституцией.

В нашей стране материальное состояние, социальное происхождение не имеют никакого значения при поступлении в высшее учебное заведение.

Порой мы воспринимаем это как что-то само собой разумеющееся, даже не задумываясь над глубоким смыслом тех социальных привилегий, которыми советские юноши и девушки пользуются со дня своего рождения. И вспоминаем об этом только тогда, когда приходится читать о судьбе наших сверстников за рубежом.

Из прессы, рассказов

иностранных студентов нам известно, как трудно получить высшее образование в США. Но еще труднее, пожалуй, устроиться там на работу молодому специалисту. А расовые предрассудки! Всему миру известно, как живется в США студентам неграм. В нашем университете, например, учатся представители многих народов и зарубежных стран, и мы живем как одна дружная семья.

Так мы воспитаны партией, комсомолом. И мы горды, что живем в стране, где человек человеку — товарищ и брат.

Новый 1985 год мы встречаем радостно и спокойно, потому что уверены, что он принесет нам добрые хлопоты и заботы. Нам придется поработать еще дружнее, так как счастье свое мы строим собственными руками.

Елена НОВИКОВА, студентка 1-го курса филфака, украинское отделение.

Спасибо за вашу сердечность

— доцент Юрий Никитович Анисимов. Малая зачита уже прошла успешно.

— Гита, в преддверии Нового года обычно вспоминают лучшее, что произошло в жизни человека в уходящем году.

— Да, вы правы. Уходящий год был для меня знаменательным тем, что я окончила аспирантуру, а мой муж Гутам — Одесский политехнический институт.

— Вы нас заинтриговали. Оказывается, Одесса для вас не только научная колыбель, но и город, подаривший счастье.

— Мы познакомились в индийском землячестве в общестии № 3.

— Гита, в январе 1985 года вы защищаетесь и вернетесь на родину. С какими чувствами вы уедете из Одессы?

— Это очень грустный вопрос. Ведь в Советском Союзе я уже 10-й год. И эта страна стала для меня вторым домом.

Здесь останется много добрых сердечных друзей, которых я никогда не забуду.

— Что бы вы пожелали самой себе в преддверии Нового года?

— Могу я ответить откровенно? — и она лукаво заулыбалась.

— Откровенность ценится превыше всего.

— Хочу иметь ребенка. Я очень люблю детей. И, кроме того, хочу однажды вновь приехать в Одессу на стажировку.

— Мы от души желаем вам этого.

— И на прощанье, пользуясь случаем, я хочу передать через вашу газету мою самую сердечную благодарность руководству университета, всем преподавателям, и в первую очередь моему руководителю Юрию Никитовичу Анисимову, всему техническому персоналу за заботу о нас. Я желаю им всем большого счастья.

С ТРЕВОГОЙ ЗА СВОЮ СУДЬБУ

«Порадовали» ...



Газета английских коммунистов «Морнинг стар» поместила репортаж своего корреспондента о демонстрации студентов одного из лондонских колледжей, протестующих против решения британского правительства урезать на 39 млн. фунтов стерлингов ассигнования на образование.

В ответ на возмущение английской молодежи министр образования Кейт Йозеф посоветовал всем, кто желает учиться, постараться устроиться на работу на поставки либо раскошелить собственных родителей.

Что и говорить, совет сэра Йозефа студентам о необходимости подрабатывать звучит, мягко выражаясь, злой издевкой, если учесть, сколько тысяч безработных молодых в Англии безуспешно пытаются устроиться хоть на какую-нибудь работу.

Хороший новогодний подарок преподнесло правительство тори молодым англичанам. Одним словом, порадовали.

НА СНИМКЕ: полицейские Лондона блокировали все входы и выходы Политехнического колледжа, чтобы сорвать студенческий митинг протеста против правительственного решения о сокращении ассигнований на образование.

НОВОГОДНИЕ СКАЗКИ БУРЖУАЗНОЙ СОЦИОЛОГИИ

В одном из номеров французского журнала «Констеллясьон» в статье Анны-Брижитт-Жорж «Откуда берутся студенты?» исследуется вопрос профессиональной ориентации студентов в зависимости от социального происхождения каждого из них.

Автор статьи ссылается на результаты опроса Центра европейской социологии. Оказывается, не социальное и экономическое неравенство, а уровень культурного и интеллектуального развития лежит в основе выбора профессии.

Подарок от прыску

Накануне Нового года западные буржуазные издания обычно преподносят своим читателям сенсационные новости, рассказанные на вкус богатого обывателя.

Вот и на сей раз парижский журнал «Франс суар-магазин», захлебываясь от восторга, поведал всему миру о том, какой новогодний подарок преподнес своему отпрыску один из французских миллионеров. Это — автомобиль красного цвета, выпущенный по индивидуальному заказу с учетом новейших технических достижений автомобилестроения. Стоимость этой игрушки — 9 миллионов сантимов (100 сантимов равны 1 франку).

Если ты сын адвоката, идешь учиться на юрфак, если сын рабочего — в профессиональное училище. Да и влечение к наукам, по мнению исследователей упомянутого Центра, тоже зависит от родословной. На тысячу студентов приходится 106 выходцев из семей промышленников и всего 4 студента из семей простых крестьян.

Такие, с позволения сказать, «научные» выкладки могут вызвать у советских студентов лишь ироническую улыбку.

Под сенью муз



ИХ ИМЕНА

Пилотки — набекрень,
ремни — потуже,
Прошли по-уставному,
строевым,
И каждый знал,
что клятвы не нарушит,
И верил,
что останется живым.
Не всем ребятам
поровну досталось
И пуль, и ран,
и фронтовых дорог,
Но общая была на всех
усталость
Да смерти
ежедневный холодок.
Их имена
горят на обелисках,
В любом селе
и городке любом,
Прижавшись тесно,
как патроны в дисках
Оружия на взводе боевом.

ДАВНИЙ СОН

Моему отцу — рядовому Великой Отечественной, закончившему войну в Чехословакии, в центре Европы.
Сколько лет ему снится сон,
Что к жестокому дну окопа
Страшной силой придавлен он,
Будто давит сама Европа.
Невозможно открыть глаза,
И в гортани застряло что-то,
Даже хрипа издать нельзя.
Может, жив еще кто из роты!
Он не чувствует рук и ног:
Не привстать и не повернуться.
Все же выбрался, все же смог,
Как со стоном сумел проснуться!
А потом до утра не спит.
Тихо бродит по сонной кате.
Кто на том рубеже убит —
Вспоминать до рассвета хватит!

Анатолий МИХАЙЛЕНКО,
выпускник ОГУ.



И грусть, и радость, и любовь

Наверное, не каждому удастся попасть в святая святых художника — в его мастерскую. Скажу откровенно, мне в этом отношении повезло. И не только потому, что я имел возможность вести неспешную беседу с талантливым человеком, но еще и потому, что я был первым зрителем его работ, которые только готовятся к 4-й персональной выставке мастера.

Итак, я приглашаю вас мысленно побывать со мной в мастерской мастера художественной фотографии Валерия Александровича Шишина. Имя это хорошо известно многим одесситам и гостям города. Валерия Александровича отлично знает университетская общественность — ведь он многие годы заведует фотолабораторией ОГУ.

А для тех, кто еще не знаком с ним, — наш репортаж из мастерской художника.

Итак, следуйте за мной. Сначала мы войдем в старый одесский дворик одного из домов на улице Щепкина. Между штабелей свежеспеленных досок пройдем налево вдоль чудом уцелевшего домика внутри двора, через узкий коридор попадем на площадку, откуда дряхлая деревянная лестница заведет нас на второй этаж. Затем еще целый лабиринт узких переходов и мы у цели. Сумрачный свет, как и должно быть в фотоателье, столы, заваленные всякой всячиной, на стенах — огромные фотографии.

Навстречу выходит молодой, по-спортивно подтянутый человек. Глаза, махера говорить, предупредительность и непривычное радушие — все в нем выдает человека незаурядного, которому есть о чем сказать умеющему слушать.

О себе говорит скупое. Родился в Москве. «Неужели Вам 60?» — искренне удивляюсь я. Улыбается, шутит: «Мне бы дотянуть этот сокосный год». Война застала Валерия Александровича в Белгород-Днестровске (Акермане), куда семья переехала в 1940 году. В июне 1941 ушел в армию, прошел подготовку в пехотном училище. Боевое крещение получил под Сталинградом. Там же в бою был тяжело ранен. Полгода провел в госпиталях, рвался на фронт, но медицина оказалась неумолимой..

Когда уволился из армии, все случилось как-то само собой.

— Судьба, что ли. По образованию преподаватель физкультуры, а связал свою жизнь с фотографией.

Глядя на работы, подготовленные для очередной выставки, легко было понять, что именно привело Валерия Александровича в фотографию. Например, этот журавлиный косяк. Помните у Гамзатова: «Быть может, это место для меня?»

После того, что было пережито под Сталинградом, где-то на доньшке души долгие годы тлело желание порадовать людей удивительным миром тишины. Увидеть прекрасное в причудливо изогнутой ветке плакучей ивы, в пушистом одуванчике девственно чистого снежного кома, в вызывающей игре солнечных бликов на подернутой грустью вечерюющей глади реки и запечатлеть это навсегда.

«Радость природы — самая чистая радость». Это у Льва Толстого. А у Валерия Александровича десятки тысяч негативов, на которых заснято бесконечное многообразие нашей русской природы. И в каждом снимке любовь к Родине, по-мужски сдержанная, глубоко выстраданная.

Художник — мастер широкого диапазона. Его картины, натюрморты, портреты экспонировались в городах Венгрии, Болгарии, Англии, США, в других странах мира.

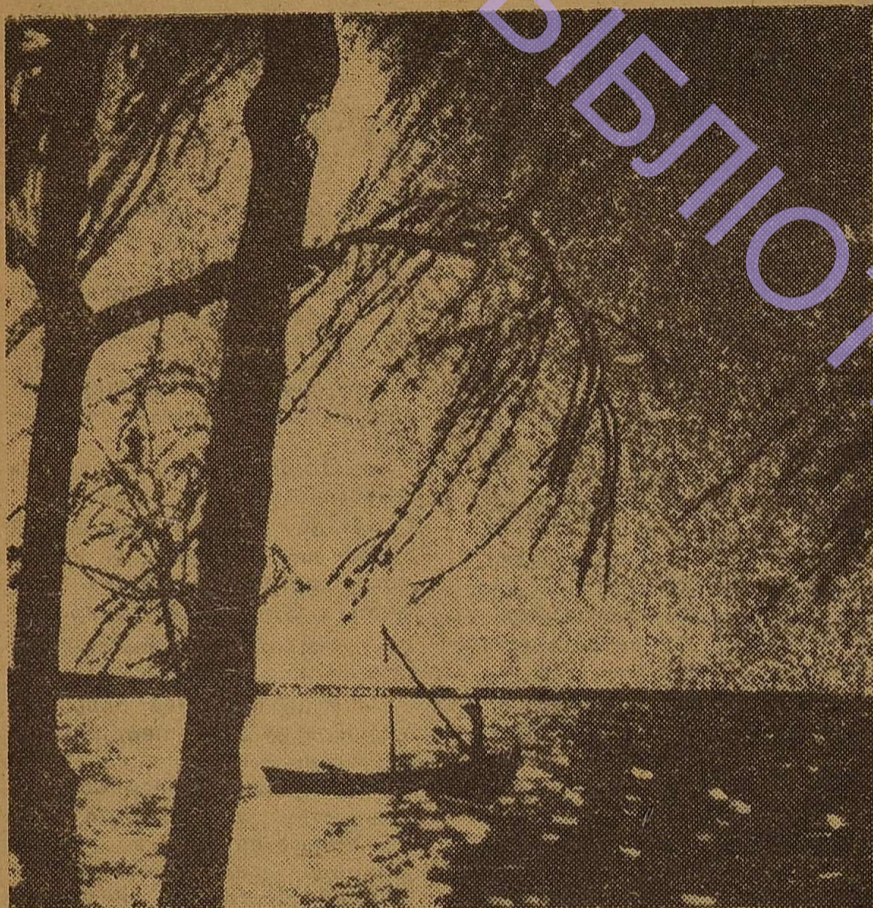
И вот на днях в кинотеатре имени Фрунзе открывается четвертая по счету выставка замечательных работ фотографа. Это — плод раздумий и многочасовых поездок по стране. Экспозиция имеет символическое название «Земля моя, любовь моя».

— Валерий Александрович, вы заставляете грустить. Но жизнь дарит и другие ощущения — гнев, радость, удивление, наконец.

Незаметное движение — и вот перед нами премилое существо. «Улыбка — зеркало души». Вы смеетесь. Я тоже с улыбкой и сожалением ухожу из мастерской доброго волшебника.

Его имя произнесу еще раз — Валерий Шишин.

Н. УСПЕНОВ.



МОНОЛОГ НЕ ДЛЯ НОВОГО ГОДА

Разыскать его по телефону редко кому удастся. Он нужен всем одновременно на десятках объектов. Да, вы догадались, он — это, действительно, проректор по административно-хозяйственной части Игорь Георгиевич Рутковский.

Перегнувшись через стол и энергично пожимая руку, спрашивает с ходу:

— Пресса тоже пришла с прошением? И лицо озарила ироничная улыбка.

Дипломатично ухожу от ответа и в свою очередь спрашиваю:

— Скажите, не задумывались, что самое наболее у вас, в чем газета могла бы вам помочь?

— Хотя один явился с конструктивным предложением, и, довольный, рассмеялся.

— Конечно, общежития, вот что нас сегодня режет. Посудите сами — в 8 действующих общежитий, в которых проживает 3700 человек. И каждому сделай тепло, дай воду, поставь перегоревшую лампочку, отремонтируй сантехнику.

Но, товарищи дорогие! Вы слышите меня? Задумайтесь хоть на минутку: город не дает нам тепла, на линии нет необходимого давления воды. Государство — не бездонная бочка. Я не могу каждый день вставлять стекла, менять лампочки, ввинчивать краны. Не могу, потому что мы, как немые, не хотим понять друг друга. В общежитии и вещам, инвентарю, оборудованию то-

же надо относиться, как к своим собственным. Бережно! Понимаете?

А что наши студсоветы? А нураторы? Бог мой, сколько тем для размышлений. Когда, наконец, мы сядем все вместе и скажем: «Все, давайте кончать с беспорядками. Наведем должный порядок в собственном доме. Ведь все это — наше, нам его беречь».

Он остановился, чтобы передохнуть и, воспользовавшись паузой, я быстро спросил:

— Игорь Георгиевич, что бы вы хотели пожелать газете в канун Нового года?

— Чтобы однажды я раскрыл ее и прочел: «На очередном заседании за круглым столом представителей университетских общежитий проректор по АХЧ, явно расчувствовавшись, с нежностью в голосе сказал: «Спасибо, ребята, за идеальный порядок!»

От редакции.
Не скроем, наши мнения относительно того, помещать ли в новогоднем номере страстный монолог проректора по АХЧ И. Г. Рутковского принципиально разошлись. В конечном итоге было решено: публиковать. Пусть рассудят нас читатели, особенно те, которые живут в общежитиях, правильно ли мы поступили, напечатать монолог в новогоднем номере. А это значит, что газета в новом году открывает рубрику «Как вам живется в общежитии!» — И так, до встречи на страницах «ЗНН». И ждем ваших откликов.

Светом твоим наполняется день,
словом твоим ночь
наполняется.
В этом пространстве
вольно двоим,
миг удлинится.
Свет наполняется
счастьем моим,
силой моей слова
наполняются.
В этом пространстве
тесно двоим,
жизнь продолжается.
ФЕЛИКС ГОЙХМАН,
рабочий.

Не гордыня мне диктовала:
никогда не проси ни о чем,
лишь боянь, что сделано
мало,
только вера — я не устала
и пудовую дверь
из подвала
я своим открою плечом.
Не гордыня мне диктовала:
и не надо просить
ни о чем,
если ношу взвалить
на плечо,
донести ее до перевала,
чтобы горная цепь
открывала
выход в небо твоим
ключом.

БЕЛЛА ВЕРНИКОВА,
литсотрудник «ЗНН».



НА СНИМКАХ: работы Валерия Шишина «Русский классицизм», «Свежий ветер», «Улыбка — зеркало души».

Редактор М. ЩЕРБАНЬ.

ПИШИТЬ НАМ:

270000, Одеса-центр, вул. П. Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ:

Одеса, вул. Радянської Армії, 24.

ДЗВОНІТЬ:

телефони: міський 23-84-13, внутрішній 841 (з міста 206-841).

«За научные кадры», орган парткома, ректората, профкомов и комитета комсомола Одесского государственного университета им. Мечникова. (На украинском языке).

Друк. тип. «Чорноморська комуна» Одеського обкому КП України, пл. 50-річчя СРСР, 1. Тираж 1000 прим. Обсяг 0,5 аркуша формату газети «Правда». Зам. 17291.